

*Til § 26.*

Bestemmelsen er ny og supplerer § 9, stk. 3, i vandforsyningsloven, hvorefter den, der udfører en vandboring, skal give Danmarks Geologiske Undersøgelse indberetning til dets borearkiv.

Borearkivet omfattede ved udgangen af 1974 oplysninger om ca. 130.000 boringer. Den overvejende del af datamaterialet er tilvejebragt ved etablering af vandforsyningsanlæg, men rummer også data fra andre projekter, hvori boringer indgår som et led i undersøgelsesprogrammet, f. eks. journaler og prøver fra prøveboringer i forbindelse med efterforskning af olie og naturgas samt geotekniske undersøgelsesboringer. Danmarks Geologiske Undersøgelses arkiver indeholder derimod kun resultater fra boringer efter sand, grus og andre råstofforekomster, såfremt Danmarks Geologiske Undersøgelses personale har medvirket ved undersøgelsesarbejdets gennemførelse. Da sådanne oplysninger er helt nødvendige i råstokortlægningen, foreslås en indberetningspligt fastslået i loven.

*Til § 27.*

Bestemmelsen afløser 1972-lovens § 7, stk. 2, nr. 3, samt § 11, stk. 1, nr. 3, hvorefter tilladelser til råstofindvinding kan betinges af indberetningspligt. Et sådant vilkår er medtaget i alle tilladelser, og indberetningerne gives til Danmarks Geologiske Undersøgelse.

Sikre forbrugsstatistikker vil være et nødvendigt grundlag for opstillingen af prognoser og dermed for etableringen af en råstofplanlægning.

De oplysninger om råstofforekomster m. v., som indberettes af private firmaer, vil i vid udstrækning være undtaget for offentlighed enten i medfør af offentlighedslovens § 5, nr. 8, hvorefter en myndighed kan nægte at udlevere oplysninger, der behandles statistisk, eller efter offentlighedslovens § 2, stk. 1, nr. 2, hvorefter adgangen til at få oplysninger ikke omfatter dokumenter, der indeholder oplysninger om tekniske forhold eller fremgangsmåder eller om drifts- og forretningsforhold, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for vedkommende, at begæringen om offentlighed ikke imødekommes.

*Til § 28.*

Under de forhandlinger, der har været ført med de berørte erhvervsorganisationer om lovforslaget, har der bl. a. været fremsat ønske om, at den endelige administrative afgørelse i sager om råstofindvinding henlægges til en instans, hvor erhvervene er repræsenteret som særligt sagkyndige. Man har anført, at det i miljøbeskyttelsesloven instituerede

miljøankenævn har fungeret tilfredsstillende inden for miljøbeskyttelseslovens område, og at det foreliggende lovforslag indeholder en række bemyndigelser for miljøministeren, der gør det rimeligt at indføre en ordning, hvorefter ministeren ikke både kan fastsætte regler med hjemmel i loven og samtidig have den endelige administrative afgørelse i konkrete sager.

I § 28 foreslås det, at en række sager om indvinding af råstoffer på landjorden kan indbringes for det i miljøbeskyttelseslovens kapitel 12 omhandlede miljøankenævn. Da det må påregnes, at kun få sager vil blive indbragt for nævnet, har man foreslået miljøankenævnet med en særlig sammensætning i stedet for at oprette et særligt råstofankenævn.

Det vil som hovedregel være afgørelser truffet af fredningsstyrelsen, der kan indbringes for nævnet, jfr. nærmere nedenfor til § 29.

§ 28, stk. 2-4, indeholder de regler, der gælder ved miljøankenævnets behandling af sager i henhold til råstofloven. Som udgangspunkt vil det være reglerne i miljøbeskyttelseslovens kapitel 12 tilpasset råstoflovens særlige forudsætninger.

Af stk. 2, fremgår, at de sagkyndige medlemmer, der skal medvirke ved nævnets behandling af råstofsager, beskikkes af miljøministeren for 4 år ad gangen efter indstilling fra industrirådet og fredningsstyrelsen.

I lighed med bestemmelserne i miljøbeskyttelsesloven er det formanden eller dennes stedfortræder, der sammen med 2 eller 4 beskikkede medlemmer træffer afgørelse i de påklagede sager. Afgørelse træffes ved stemmeflerhed.

Det vil være af afgørende betydning, at miljøankenævnet er i besiddelse af den nødvendige sagskundskab ved behandling af sager inden for råstoflovens område. Det forudsættes derfor, at de sagkyndige medlemmer, der udpeges efter indstilling fra industrirådet, har særligt kendskab til erhvervs- og produktionsforhold inden for råstofbrancherne, og at de medlemmer, som udpeges efter indstilling fra fredningsstyrelsen, særligt har kendskab til miljøbeskyttelse, vandforsyning, naturbeskyttelse, byudvikling, landbrugsforhold m. v.

Ankenævnet vil endvidere kunne tilkalde eksperter på særlige områder ude fra.

Stk. 3, præciserer, at ankenævnet ved behandlingen af påklagede sager skal træffe afgørelser i overensstemmelse med en indvindingsplan i henhold til § 5, stk. 2, eller en forsyningsplan i henhold til § 5, stk. 4. Af 2. pkt. fremgår endvidere, at miljøankenævnets afgørelser ikke må stride mod en godkendt regionplan eller en kommune-